kostki pucult tuld näesi. Kaugelt paistse
kikkale üits väike tulekse silma, ning nem
nakseva tule poole minemä. Piä saiwa na
üte maja manu, kon suur puuriit akna al
saise. ~~Nima~~ Eläjä ronisiva puu riida pääle, et ka
da, mes sälle maja sisen om. Onnetuses sat
puuriit kuge eläjätega aknast tarre. Tare all
tühi ja pimme, sest tuli kistu sissesadamisega
~~koh~~ ärä. Peni ja kosse leidseva ahjust pra
kikkas leidse sucurma kaati ja holene kaa
üles-nii nakseva nä egäüits sücümä ja se
wä kõtu täis. Peni läits pääle sööqi lawwa
alla, kass ahju suu pääle, holene riijale ja
kikkas tare otsa pääle magamma. Tükk
aja iist tulliva neli rüüwlit kodu, ning
nakseva tuld üles wõtma. Ahju suu pää
läikseva kassi silma, kui üdse. Rüüwli
wõt pirru, tahtse palama läidätä ja tsu
kassile silma. Kass karas rüüwlile lööri ning
rüüwli pand rüüken wällä-plehku. Tõne rüü
li läits lawwa alla pakku minemma. Peni
haaras selle seerest kinni; suure hädа ja rabela
misega põssi sii kah pakku. Kolmas-läits
rüabutse nukka peesi-paika otsma. Sääl pand

„Auustatud härra Dr. Hurt!"

Siin saadan Teile jälle mõned riismekesed
Tartumaa wana-vahwa sõna ja mõtte
varandusest. Nagu näete, on mu saadetus,
nagu endisedgi kaks, wilets ja waene. Aga
mis teha: aeg wiib üheš wanakestega
ka kõik nende elu-tarkused, wiisid,
kombed jne hauda — mis tõna weel
leida, näha ehk saada on, seda ei ole
homme „enämb". See on ühelt poolt;
teiselt poolt-suurt waeva maksab
iga sõna ja iga mõte enne kui teda
inimeste käest kätte saad; sagedasti
tuleb koguni seda ette, et mitte milgil
kombel ei suuda neid wana-vara
aitu, kus rohkem kulda sees on, lahti
awada: moorikesed on ütlemata „period."